

Ember segíts magadon, az Isten is megsegít!

Nem az Óperenciás tengeren, nem is Magyarországon túl, hanem az ország csücskében élt egy család, de nem akármilyen ám! Nagyon régen történt, a legtöbben már el is felejtették. Nem voltak ugyan gazdagok, de az öt hold szántó, három hold legelő eltartotta a családot. Sőt, még eladni is tudtak a termésből.

Ez a család nagy egyetértésben, szeretetben élt, pedig öt gyerek pusztította naponta a kenyeret. Még a burkus kutya, a kandúr macska sem nélkülözte az ételt, és mint afféle háziállatok egész nap ott sertepertéltek a gyerekek körül, hátha leesik még valami. Az apa és az anya boldog mosollyal figyelte a három fiú, két lány serénykedését, amint segítették megművelni a földet, betakarítani a termést. Azt hitték, így lesz időtlen időkig. Nem így történt.

Legénnyé cseperedtek a fiú, eladó korba a lányok, amikor a sors akaratából két évig egy szikrányi eső sem esett, az elvetett termés nem nőtt ki, szántón a fű elszáradt, és szinte nem volt mit enni a családnak sem. A két ló az egy tehén, meg az öt birka annyira lesoványodtak, hogy kidudorodott hátukon a lapockájuk.

Ez éppen akkor történt, amikor az idősebb lány fejét pártába akarta kötni egy derék legény. Az esküvőről szó sem lehetett. A lány kétségbeesésében a folyónak akart menni, de amikor a szülei néztek, megesett a szíve rajtuk és elállt a szándékától.

Súlyos gond redőzte az apa homlokát, de semmit nem tudott kitalálni, amivel megmenthetné kicsiny vagyonukat, a családját pedig az éhhaláltól. Összehívta a fiait, bár még fiatalok, ők okosabbak.

— Figyeljetek, gyermekeim... — Mielőtt folytatta, köhintett néhányat. Nagyon nehezőre esett a fiai elé tárnai a kérését, anélkül, hogy csorbuljon a tekintélye. — Bizonyára ti is észrevettétek, mennyire nehéz helyzetbe kerültünk.

— Úgy van, úgy van — Hangzott egyszerre.

— Gyere ide Palkó fiam! — szólította oda a legidősebb fiát az apa.

Palkó előre lépett, a lendülettől még a lába is megdobbant. — Szolgálára, Édesapám — vágta vigyázban magát.

— Nem csűröm csavarom a helyzetünket, fiam. Mit tanácsolsz, hogy kecmeregjünk ki ebből a kutyaszorítóból?

— Még nem tudok válaszolni, apámuram, kérek három nap gondolkodási időt.

Nem lehetett nem látni az apa arcán a csalódást, de bólintott. — Rendben, fiam — mondta, és intett a kezével, hogy elmehet. — Most te következel, Janó — nézett reménykedve a középső fiára.

Janó is, annak rendje-módja szerint, haptákba vágta magát apja előtt, de használható szó nem jött ki a száján. Szégyenkezve, hajtva a fejét, három nap gondolkodási időt kért. Nagyon fájt a szíve, hogy ő is csalódást okozott az apjának.

Kínjában megvakarta üstökét az apa, és reményvesztetten, lemondó tekintettel intette oda, legkisebb fiát, Istókot — Te is három napot kérsz, mert nincs egy fia ötleted sem? — dörögte indulatosan, és menni akart.

— Várjon, Édesapám! — kérlelte, szerény mosollyal arcán Istók. — Nem kérek három napot, mert már három hete kigondoltam a megoldást.

— Akkor, mért nem álltál elő vele?

— Én akartam, de édesapám, mindig elhajtott. Azt mondta, tele van a feje gonddal...

— Akkor most íziben rukkolj elő az ötleteddel, fiam!

Felragyogott Istók szeme. — Apámuramnak a kedvenc mondása: „Ember segíts magadon, az isten is megsegít”.

— Így van. És mi következik ebből?

— Itt folyik el a szántónk mellett egy patak, nem gondolt még arra, édesapám, hogy szárazság idején abból öntözzük a földünket?

Az apa elismeréssel nézet Istókra, büszkeség töltötte el a szívét. — Nézd el nekem fiam az ostobaságomat, de valóban nem jutott eszembe. Ne is vesztegessük az időt, kezdjük a mentést, talán nem késtünk el mindennel.

— Előbb szeretnék mondani valamit, apámuramnak.

— Ki vele, mi nyomja a lelked!

— Csak annyi, ne ítélje el apámuram Palkót és Janót, ők terelték figyelmemet a patakra, csak nem tudnak róla. Ők mondták fürdés közben, milyen jó lenne, ha ez a víz a szántónkra kerülne. Nekem már könnyű volt az öntözést kitalálnom.

— Rendben van fiam, feszül a belsőm a büszkeségtől. Nem csak az eszed van a helyén, hála istennek a szíved is.

Még azon a napon elkezdődött a nagy munka, inuk szakadtáig dolgozott az egész család. Az esőt ugyan nem pótolhatták, de nem kellett éhezniük, és jutott a háziállatoknak is.